

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร
[วิกฤตพระพุทธศาสนากับประเทศชาติ]
๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๑

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร
[วิกฤตพระพุทธศาสนากับประเทศไทย]
๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๑

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันศุกร์ ที่ ๑๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๑ มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และชมรมบ้านธัมมะ มศพ. ได้จัดการสนทนาธรรมในหัวข้อ "วิกฤตพระพุทธศาสนากับประเทศไทย" โดยมีท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และคณะวิทยากรของมูลนิธิฯ ผศ.อรรถนพ หอมจันทร์ อาจารย์จักรกฤษณ์ เจนเจษฎา อาจารย์วิชัย เฟื่องฟูนวกิจ และ อาจารย์คำปิ่น อักษรวิสัย ปธ.๙ เป็นผู้ร่วมสนทนา ณ ห้องประชุมใหญ่ ชั้น ๒ หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร สี่แยกปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐ น. - ๑๕.๐๐ น.

ความเป็นมาของการดำริให้มีการจัดสนทนาธรรมในหัวข้อ "วิกฤตพระพุทธศาสนากับประเทศไทย" ในครั้งนี้ก็เนื่องมาจากเมื่อสองสามปีที่แล้ว มีผู้ฟังธรรมชาวไทยท่านหนึ่งที่เคยทำงานอยู่ในสหรัฐอเมริกาและกลับมาอยู่ประเทศไทยหลังเกษียณอายุ เมื่อกลับมาอยู่เมืองไทยก็อยากศึกษาเพื่อให้เข้าใจพระธรรมที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้และทรงแสดง จึงเดินทางไปตาม

วัดต่าง ๆ ที่มีชื่อเสียง ซึ่งก็ได้พบกับประสบการณ์มากมายจากพิธีกรรมและการเผยแพร่ธรรมที่ท่านรู้สึกขัดแย้งอยู่ในใจ และเพราะบุญแต่ปางก่อน ทำให้ท่านผู้นั้นได้พบพระธรรมในหนทางที่ถูกต้องจากการบรรยายของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ โดยท่านได้เทปของท่านอาจารย์จากพระภิกษุรูปหนึ่ง ซึ่งเมื่อฟังเข้าใจ ก็ทราบถึงความแตกต่างของความรู้และความไม่รู้ความจริง ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้และทรงแสดง

จนวันหนึ่ง ท่านผู้นี้ได้ปรารถนาในที่สนทนาธรรมที่มูลนิธิฯ แสดงความหวังใย่ว่า พระพุทธศาสนาและพระภิกษุในปัจจุบัน มีการประพฤติปฏิบัติที่ห่างไกลจากพระธรรมวินัยที่พระบรมศาสดาพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติและแสดงไว้เป็นอันมาก การประพฤติปฏิบัติของพระภิกษุ รวมทั้งการแสดงพระธรรม ความจริงจากการตรัสรู้ เต็มไปด้วยความเห็นผิด คิดเอง ไม่ตรงตามพระธรรมที่ทรงแสดง มีการกล่าวแสดงหนทางของการไปสู่การรู้ความจริงที่ทรงแสดงด้วยการคิดเอง ทั้งเต็มไปด้วยแบบแผนวิธีการปฏิบัติที่ผิด จนทั่วโลกเข้าใจผิดคิดว่า พระพุทธศาสนาคือการทำสมาธิ และการปฏิบัติธรรม โดยการไปนั่ง นอน ยืน เดิน ด้วยความไม่รู้ ไม่เข้าใจ ด้วยความเป็นตัวตน ที่จะประพฤติปฏิบัติธรรม ลืมหัวใจของพระพุทธศาสนาที่ได้ทรงแสดงไว้ชัดเจนว่า

ธรรมทั้งหลาย เป็นอนัตตา บังคับบัญชามิได้ เกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัย หาใช่การบังคับธรรมใด ๆ ให้เกิดขึ้นตามความติดข้องต้องการ ด้วยความเป็นตัวตนของบุคคลใดผู้ใดเลยทั้งสิ้นไม่ มีการตั้งสำนัก

ปฏิบัติธรรมมากมายใหญ่โตโดยภิกษุทั้งหลายที่ไม่ศึกษาและแม่ศึกษา แต่ไม่เข้าใจธรรมและหนทางที่ทรงแสดง เป็นเหตุให้มีการเผยแพร่ความเห็นผิด เพราะคิดเอง เผยแพร่วิธีปฏิบัติและการกระทำต่าง ๆ มีแบบแผน วิธีการต่าง ๆ ด้วยความไม่รู้แพร่หลายไปในวงกว้าง ทั่วประเทศและทั่วโลก ในขณะนี้ มีพิกต้องกล่าวถึงแม่ผู้ที่ศึกษาพระอภิธรรม สอนพระอภิธรรม ที่ตั้งสำนักปฏิบัติเสียเอง เพราะเข้าใจพระอภิธรรมผิด คิดว่าเป็นเพียงเรื่องราว เพียงตัวหนังสือ ไม่เข้าใจความลึกซึ้งของธรรม มิได้ฉงนใจเลยว่า เรื่องราวของพระอภิธรรมที่ได้ศึกษาเล่าเรียนนั้นหาได้มีอยู่ในหนังสือไม่ แต่กำลัง

มีตัวจริง ๆ ของสภาพธรรมแต่ละชนิด แต่ละประเภท มีจริง ๆ กำลังปรากฏอยู่เฉพาะหน้าในขณะนี้!! ซึ่งล้วนเป็นแต่ธรรมทั้งสิ้น ไม่ใช่เรา ทั้งเป็นอนัตตา บังคับบัญชามิได้!

ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ท่านเริ่มศึกษาพระอภิธรรมที่พุทธสมาคม กับอาจารย์แนบ มหานครานนท์ อาจารย์บุญมี เมธางกูร คุณพระชาญบรรณกิจ คุณหญิงระเบียบ สุนทรลิขิต เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๙๖ และเริ่มบรรยายพระอภิธรรมตามสถานที่ต่าง ๆ นับแต่ปีพุทธศักราช ๒๔๙๙ เป็นต้นมา จนบัดนี้รวมระยะเวลากว่า ๖๐ ปีแล้ว

ตลอดระยะเวลาหกสิบปีที่ผ่านมา จากการศึกษาและเข้าใจพระอภิธรรมของท่าน ท่านอาจารย์มุ่งมั่นที่จะบรรยายแสดงธรรมและสนทนาธรรม เผยแพร่พระธรรมทั้งทางวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือ และสื่อต่าง ๆ เท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อทุกคนที่ได้พบ ได้ยิน ได้ฟัง จะมีความรู้ความเข้าใจขึ้นในธรรมที่

ตรัสรู้และทรงแสดง ซึ่งผลของการที่ได้เผยแผ่ธรรมในช่องทางต่าง ๆ ดังกล่าว ทำให้ผู้ที่ได้พบกับหนทางที่ท่านแสดงนี้เป็นจำนวนมาก ไม่เพียงในประเทศไทย แต่แพร่หลายไปไกลถึงสหรัฐอเมริกา อังกฤษ โปแลนด์ เนเธอร์แลนด์ ออสเตรเลีย ฯลฯ และล่าสุดคือประเทศเวียดนามและไต้หวัน

แต่เดิมมาท่านอาจารย์และมูลนิธิศึกษาและเผยแผ่พระพุทธศาสนา ซึ่งหมายรวมถึงวิทยากรและลูกศิษย์ลูกหา สหายธรรมทั้งหมด ล้วนให้ความสนใจ ฝึกฝนแต่ในหนทางของการฟังและเข้าใจธรรม การประพฤติธรรม สมควรแก่ธรรม ตามที่ได้มีพระมหากุณาทรงแสดงไว้ว่า

เป็นหนทางเดียว จนข้าพเจ้าเอง แต่ก่อนนี้ก็ต้องขอยอมรับว่า เคยคิดว่าท่านทั้งหลายที่ศึกษาเข้าใจและประพฤติปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมอยู่ที่มูลนิธิฯ นี้ ไม่สนใจใยดีต่อสังคมชาวพุทธรอบข้างเลย ห่วงแต่กุศลของตนเอง เมื่อมีใครกล่าวถึงหรือสอบถามท่านวิทยากรถึงความเห็นผิดต่าง ๆ ในสังคม ความประพฤติดีความเห็นผิดของพระภิกษุต่าง ๆ มากมาย ท่านก็มีกรรมัตถะวัง หลีกเลี้ยงที่จะกล่าวถึงหรือติเตียนอย่างชัดเจน มันคงแต่การที่จะแสดงธรรมเพื่อความเข้าใจ และน้อมไปสู่การประพฤติปฏิบัติขัดเกลากิเลสของตนเองเป็นประการสำคัญ

จนเมื่อมีผู้นำความเป็นไป
ในสังคมของชาวพุทธภายนอกมา
ปรารภบ่อย ๆ ในที่สนทนาธรรม
ท่านอาจารย์จึงทราบว่า
พระพุทธศาสนาในปัจจุบัน มี
ความวิกฤตมากมายใหญ่โตถึง
ปานนี้ การที่ภิกษุมีการรับเงิน
และทอง ใช้ชีวิตเยี่ยงคฤหัสถ์
เดินตามห้างสรรพสินค้า ใช้จ่าย

เงินซื้อข้าวของเครื่องใช้ เข้าร้านอาหารและร้านกาแฟซื้อกาแฟดื่มเอง ขับขี่รถยนต์พาหนะต่าง ๆ ท่องเที่ยวบินขบถาต เรือสำราญโบสถ์วิหาร เรือสำราญสร้างถาวรวัตถุใหญ่โต กระทำการทุจริตเรื่องเงินและทองจนเป็นข่าวคราวใหญ่โต สร้างรูปเคารพนอกศาสนา ฯลฯ ซึ่งล้วนไม่ใช่กิจของพระภิกษุ

เลยทั้งสิ้น สาเหตุหลักมาจากเงินและทองอันนำมาซึ่งกามคุณทั้ง ๕ อันบรรพชิตควรละ แต่กลับกลายเป็นปัจจัยหลักที่เมื่อพูดถึงการทำบุญ กลับกลายเป็นเรื่องเงินและทองไปเสียสิ้น เข้าวัดไหน ก็มีแต่เรียไ้เงินจากญาติโยมสร้างโน่นสร้างนี่ไม่รู้จบ

ภิกษุ อุบาสก และอุบาสิกา สำหรับภิกษุณีนั่น ได้ อันตรธานหมดสิ้นไปจากพระศาสนาแล้ว ในครั้งพุทธกาล เมื่อภิกษุใดมีความประพฤติไม่เหมาะสมต่อความเป็นภิกษุ คฤหัสถ์เฟื่องโทะย ติเตียน โพนทะนา จนเป็นเหตุให้พระ สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเรียกภิกษุนั้นมาสอบถามและทรง ประชุมสงฆ์เพื่อทรงบัญญัติพระวินัยเพื่อเป็นหลักในการ ประพฤติปฏิบัติขัดเกลาภิเลส เมื่อวิกฤตเกิดขึ้นแก่พระ ศาสนาเช่นนี้ จึงเป็นหน้าที่ที่ทุกคนที่มีความเข้าใจธรรมที่ ถูกต้อง จะร่วมแรงร่วมใจกัน แสดงพระธรรมวินัย เพื่อ ความเข้าใจที่ถูกต้อง เพื่อผู้เห็นผิด เข้าใจผิด จะมีความ เข้าใจที่ถูกต้องและแก้ไขสิ่งที่ผิด ทำตามในสิ่งที่ถูกต้อง เพื่อพระศาสนาจะดำรงมั่นคงสืบต่อไป ตามที่มีพระมหา กรุณาตรัสไว้แก่ท่านพระอานนท์ ก่อนที่จะเสด็จดับขันธปริ นิพพานว่า " ... ดูก่อนอานนท์ บางทีพวกเธอจะพึงมี ความคิดอย่างนี้ว่า ปาพจน์มีพระศาสดาล่วงแล้ว พระ ศาสดาของพวกเราไม่มี ข้อนี้พวกเธอไม่พึงเห็นอย่างนั้น ธรรมก็ดี วินัยก็ดี อันใด อันเราแสดงแล้ว ได้บัญญัติไว้แล้ว แก่พวกเธอ ธรรมและวินัยอันนั้น จักเป็นศาสดาแห่งพวก เธอ โดยกาลล่วงไปแห่งเรา ... "

พระสุตตันตปิฎก ทีฆนิกาย มหาวรรค เล่ม ๒ ภาค ๑

หน้าที่ ๓๒๐

ท่านอาจารย์กล่าวว่า การที่ได้ศึกษาทั้งพระธรรมและพระวินัยจนมีความเข้าใจในพระธรรม ที่ทรงแสดง ก็ควรที่จะเผยแพร่ความเข้าใจนั้น ให้ท่านอื่น ๆ ได้เข้าใจถูกต้องด้วย เพราะเหตุนี้ มูลนิธิฯ จึงมีชื่อว่า "มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา" ซึ่งแต่เดิมนั้น ได้เน้นหนักไปในเรื่อง ของพระสูตรและพระอภิธรรม เพื่อความเข้าใจธรรม เพื่อการประพฤติปฏิบัติธรรมในหนทางที่ ถูกต้อง แต่มาในระยะสองสามปีนี้ ด้วยความเมตตาของท่านอาจารย์ ที่เห็นถึงวิกฤตของพระพุทธ

ศาสนา ที่เกิดขึ้นจากความไม่รู้ ไม่เข้าใจในพระธรรมคำสอน มาอย่างยาวนาน จนความเข้าใจผิดนั้นได้ขยายออกไปในวงกว้าง พระภิกษุที่บวชเข้ามาแล้วไม่ศึกษาและไม่ประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย อันเป็นการย่ำยีพระศาสนา ชาวบ้านก็ไม่รู้พระวินัยที่ถูกต้อง เป็นสาเหตุของการส่งเสริมและบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาด้วยความไม่รู้ ไม่เข้าใจของผู้ที่คิดว่าตนเองเป็นชาวพุทธ ด้วยเหตุดังกล่าวแล้ว ผู้ที่ทำร้ายและทำลายพระศาสนาจึงหาใช่บุคคลภายนอกพระศาสนาอย่างที่บางบุคคลเข้าใจไม่ แต่เป็นบุคคลที่คิดว่าตนเองนับถือพระพุทธศาสนานั้นเอง เพราะความไม่รู้ ไม่เข้าใจพระธรรมที่ทรงแสดงโดยแท้

ท่านอาจารย์และมูลนิธิฯ ไม่อาจนิ่งเฉยต่อวิกฤตดังกล่าวนี้ จึงได้รวบรวมสรรพกำลังทุกประการเท่าที่มีอยู่ ในการรณรงค์ แสดงความจริง คำจริง ตามพระธรรมวินัย ซึ่งเป็นวาจาสำัจจะของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า สู่สาธารณชนด้วยความเมตตา เป็นมิตร เป็นเพื่อน มีความปรารถนาดี เพื่อที่จะให้พระศาสนา คือ คำสอน ดำรงอยู่เพื่อประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลังสืบไป (ควรที่จะบันทึกไว้ ณ ที่นี้ ด้วยว่า วงดนตรีบ้านธัมมะแบนด์ที่ท่านอาจารย์เมตตาตั้งชื่อ

ให้ เป็นวงดนตรีเฉพาะกิจที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการเผยแพร่พระธรรมตามความถนัดของผู้ที่มาศึกษาธรรม ได้เปิดตัวในการแสดงเป็นครั้งแรกในการสนทนาธรรมคราวนี้)

อนึ่ง การกล่าวตามพระธรรมวินัยที่พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้ หาใช่การกล่าวร้าย โจมตีบุคคลใดอย่างthatบางบุคคล บางหมู่คณะเข้าใจผิดไม่ แต่เป็นดังคำที่ว่า "พระธรรมยิ่งเผยแพร่ ยิ่งเปิดเผย ยิ่งรุ่งเรือง" ทั้งหลายทั้งปวงที่ท่านอาจารย์และมูลนิธิฯ เผยแพร่ ล้วนเป็นแต่เพียงการกล่าวคำจริง ความจริง ที่ถูกต้อง ตรงตามพระธรรมวินัยที่พระบรมศาสดาพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้และมีพระมหากรุณาแสดงไว้เพื่อประโยชน์สูงสุด คือความเข้าใจจริง ๆ ในพระธรรม อันจะเป็นการธำรงรักษาพระศาสนา คือ คำสอนที่ถูกต้องให้มั่นคง ยั่งยืน สืบไปตราบนานเท่านาน อย่างแท้จริง

อันดับต่อไป ขออนุญาตนำความบางตอนจากการสนทนาในครั้งนี้ มาบันทึกไว้ เป็น ณ กาลครั้งหนึ่ง เพื่อที่ผู้สนใจจะสามารถติดตามฟังและสืบค้นได้อีกในภายภาคหน้า ซึ่งความรู้ ความเข้าใจจากการฟังและพิจารณา จะเป็นประโยชน์ที่ยั่งยืนสืบไป

พันธุวิญญูศิริลักษณ์ มิ่งโมฬี :

มีคำถามเพิ่มอีกนิดหนึ่งนะคะ ถ้ามว่า ถ้าแต่ละท่านแต่ละหนึ่งที่นั่ง อยู่ ณ ที่นี้ นอกจากที่ว่า เริ่มต้นจากการฟังแล้ว ตนเองจะเป็น ประโยชน์อย่างไรในการที่จะแก้วิกฤตทางพระพุทธศาสนา

ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ :

ถ้าตนเองยังไม่รู้เหมือนเดิม แก้ได้ไหม? แต่ถ้ารู้ว่า เหตุต้นตอของ วิกฤตคืออะไร แก้ได้ หาเจอหรือยัง? ต้นตอของวิกฤตคืออะไร? ถ้า ยังไม่พบ แก้ไปเถอะทั้งโลก ไม่มีทางที่จะแก้ได้ ผู้พบคนแรกคือพระ อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงแสดงธรรม พระองค์ทรงเป็น กัลยาณมิตร ผู้หวังดี ผู้เป็นเพื่อนที่ดี เห็นอุบะคลไต่ทั้งสิ้น!!

...เพราะฉะนั้น เราจะรู้ได้เลย ทำไมเรามานั่งที่นี่ ไม่เคยรู้จักกันตั้งหลายท่าน แต่เพราะหวังดี จะมีคำที่เป็นประโยชน์ เป็นคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่คำของใครทั้งสิ้น ใครก็จะพูดอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้เลย และคำของพระองค์จะทำให้เกิดความเข้าใจถูก เมื่อใครก็ตามศึกษาแล้วเห็นประโยชน์ ก็รู้ว่า ควรที่จะให้คนอื่นได้เข้าใจด้วย ดีไหม? หรือว่า ไม่ต้องพูดอะไรเลย ไม่ต้องกล่าวอะไรเลย ผิดก็ปล่อยให้ผิดไป ไม่แก้ไข...

...เพราะฉะนั้น จะแก้ไข ก็ต่อเมื่อเห็นจริง ๆ ว่า ต้องรู้ต้นตอ และต้นตอของความผิด ความทุจริตทั้งหมด ไม่มีใครอยากเลย ไม่มีใครอยากชั่ว ไม่มีใครอยากโกง แต่ "เงินทอง" คิดดู ถ้าไม่มีความ

ละอายก็ทำได้ แต่คนที่ไม่ทำเพราะละอาย แล้วจะมีความละอายได้อย่างไร? "ละอาย" ละเอียดยมาก จนกระทั่งละอายต่อความไม่รู้!!

เพราะฉะนั้น ก็รู้เลย ใครจะคิดอย่างไรก็ตาม ไม่มีใครมีปัญหาเท่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครจะแก้ปัญหามาหนทางเดียวคือ แก้โดยการศึกษาเข้าใจคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เช่น รู้ว่า ภิกษุคือใคร ภิกษุคือผู้ละอายต่อความไม่ดีทั้งหมด เพื่อที่จะละ ขัดเกลากิเลส ต้องประพฤติตามสิกขาบท ซึ่งทรงบัญญัติไว้ตั้งแต่ต้นจนหลักคำพูดใดไม่เป็นประโยชน์ เป็นโทษ เป็นทุภาษิต อาบัติ คิดดู นี่คือนิพพานในพระธรรมวินัย!!

เพราะฉะนั้น ถ้าภิกษุไม่ละอาย นั่นไม่ใช่ภิกษุในพระธรรมวินัย เพราะแม้คำพูดที่ไม่สมควรแก่การเป็นภิกษุ รู้สึกไหม? ว่านั่นเป็นกิเลส ละอายหรือเปล่า? ถ้าไม่ละอาย ก็ไม่ใช่ภิกษุในพระธรรมวินัย!!...

...เพราะฉะนั้น แม้คำพูดซึ่งเราพูดเล่น และพูดกันทุกวัน แต่สำหรับพระภิกษุพูดไม่ได้ เพราะเหตุว่า เมื่อสละเพศคฤหัสถ์แล้ว ลองคิดดูยากไหม? สละเพศคฤหัสถ์ วงศาคุณาญาติ พ่อแม่พี่น้อง ความ

สะดวกสบายทุกประการในบ้าน อาหารอร่อย เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม
อุปกรณ์ทั้งหมดของคฤหัสถ์ ไม่ใช่สำหรับผู้ละอายต่อกิเลส ที่จะ
ขัดเกลากิเลส ละคลายกิเลส โดยการเข้าใจพระธรรม ความเข้าใจ
ต่างหากละคลายกิเลส ใครก็ตามที่ไม่เข้าใจธรรมะ ละกิเลสไม่ได้
ไม่มีทางเลย

แต่ผู้ที่เริ่มเข้าใจ ปัญญาเห็นว่า อะไรถูกอะไรผิด อะไรดีอะไรชั่ว
ปัญญานำไปในสิ่งทั้งปวง ถือเอาเฉพาะสิ่งที่เป็นประโยชน์ ทั้งสิ่ง
ไม่เป็นประโยชน์

เพราะฉะนั้น ผู้นั้นต้องสำนึก แม้แต่พูดล้อเล่นเพื่อความสนุกสนาน
สำนึกแล้วจะทำอย่างไร? ไม่ใช่คฤหัสถ์ ทำอย่างนี้ เป็นบรรพชิตทำ
ได้ไหม? คฤหัสถ์ทำได้แต่บรรพชิตทำไม่ได้ สำนึกแล้ว ต้องปลง
อาบัติ "ปลง" หมายความว่า รู้ว่าได้กระทำความผิดต่อพระธรรมวินัยที่
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติเพื่ออนุเคราะห์ให้ขัดเกลากิเลสใน
เพศที่สูงยิ่งคือสละทุกอย่างเพื่อที่จะขัดเกลากิเลส เพราะฉะนั้น
ต้องปลงอาบัติ ปลง หมายความว่า แสดงโทษ รับรู้ว่าเป็นโทษ โดย
ไม่กระทำอย่างนั้นอีก จึงชื่อว่า "ลัทธิ" มิฉะนั้นก็เป็น ภิกษุลามก ไม่
ละอาย เป็น "อลัทธิ" รู้จัก "ภิกษุ" หรือยัง?...

...เพราะฉะนั้น ภิกษุต้องฟังพระธรรม มิฉะนั้นจะเป็นภิกษุทำไม?
และก่อนบวชก็ต้องรู้ด้วยว่าบวชทำไม? ไม่ใช่เพราะไม่รู้จะทำอะไรก็
บวช ย้ายพระศาสนา คิดว่าใครก็บวชได้ ไม่ต้องรู้อะไรก็บวช และ
บวชแล้วทำอะไร? เมื่อไม่รู้ไม่เห็นประโยชน์เลย ฟังพระธรรมหรือ

เปล่า? รักษาพระวินัยหรือเปล่า? ถ้ากระทำทั้งหมดที่ไม่ตรง คือธรรมะก็ไม่ศึกษา สิกขาบทก็ไม่ศึกษา ไม่ประพฤติตาม แล้วเป็นภิกษุหรือ? ก็ไม่ใช่ภิกษุในพระธรรมวินัย พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ด้วยพระองค์เอง มีการกล่าวถึงผู้ที่ไม่ใช่ภิกษุในพระธรรมวินัยอย่างไรบ้างคะ คุณวิชัย...

อ.วิชัย เฟื่องฟูนวกิจ :

ทรงแสดงระดับของความไม่ละอาย ที่ไม่ละอายต่ออกุศลแม้เพียงเล็กน้อย จนมีกำลังเพิ่มขึ้น ตั้งแต่ ภิกษุผู้เป็นอลัชชี ก็คือ ล่วงละเมิดสิกขาบททั้ง ๆ ที่รู้อยู่ นี่คือภิกษุอลัชชี หรือภิกษุผู้ทุศีลหมายความว่า เป็นผู้มีความประพฤติเป็นไปใน การล่วงละเมิดสิกขาบทโดยที่ไม่มีความเคารพยำเกรงในพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในสิกขาบทที่พระองค์บัญญัติแล้ว ก็เป็นภิกษุทุศีล แต่ถ้ายิ่งกว่านั้น มีความประพฤติล่วงละเมิดยิ่งขึ้นไปอีกจนไม่หลงเหลือความเป็นบรรพชิตหรือสมณะเลย พระองค์ก็ตรัสว่า ถ้าบุคคลใดที่ไม่มีคุณภายใน แต่ทรงผ้ากาสาหวัดพร พระองค์ตรัสว่า เป็นภิกษุเพียงดังแกลบ เพราะว่าภายนอกเหมือนภิกษุ แต่ว่าคุณความดีภายในไม่มีก็เหมือนข้าวที่ลีบ ไม่มีเนื้อภายใน หรือถ้ายิ่งกว่านั้นอีก ที่บางรูปถึงขั้นปาราชิกแล้วยังความเป็นภิกษุอยู่ ก็เหมือนภิกษุหยากเยื่อ คือเป็นสิ่งที่เขาไม่สนใจ ไม่ใส่ใจ จึงทิ้งไป ไม่มีความสำคัญ อยู่ไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร นี่ก็เป็นภิกษุหยากเยื่อ แต่ถ้าเป็นภิกษุที่มักมาก

สะสมและแสวงหาบริวารในทางที่ไม่สมควร ก็มีคำกล่าวเพื่อจะแสดงว่านั่นไม่ใช่บรรพชิต เช่น เศรษฐีหัวโล้น เป็นต้น

นี่คือข้อความในพระไตรปิฎก ที่จะแสดงให้เห็นถึงคนที่มีความละเอียดกับไม่มีความละเอียด มีความต่างกัน เห็นถึงความประพฤติเป็นไปของธรรมชาติ ที่เมื่อศึกษาแล้ว ก็รู้ว่าผู้ใดที่ควรแก่การเป็นภิกษุในธรรมวินัย

ท่านอาจารย์ :

ถ้าไม่เข้าใจ ก็ไม่รู้ว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติสิกขาบทสำหรับภิกษุไว้ประการใดบ้าง ก็ละเมิดสิกขาบท คฤหัสถ์ก็ให้เงินพระภิกษุ ช่วยกันบ่อนทำลายพระศาสนา นี่คือวิกฤติ เพราะว่าชาวพุทธไม่เข้าใจพระธรรม และไม่ได้สนใจที่จะให้พระภิกษುದำรงอยู่ในเพศบรรพชิตโดยรักษาพระธรรมวินัย

...ทั้งหมด มาจากความไม่รู้ ถ้าทุกคนไม่รู้ ไม่ศึกษาพระธรรมวินัย ไม่ว่าคฤหัสถ์หรือบรรพชิตก็ต้องผิด เพราะไม่รู้ ไม่ใช่ว่าจะเอาใครมาแก้ "ความรู้" ต่างหากแก้ ถ้ายังคงไม่รู้อยู่ต่อไปก็แก้ไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ สิ่งที่เป็นประโยชน์ที่สุดคือความเข้าใจถูก ทุกคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ผิด แต่ต้องเป็นผู้ที่ละเอียด ลึกซึ้ง ที่จะเข้าใจ

ถ้ามีความเข้าใจ พุทธบริษัทก็สามารถที่จะดำรงพระศาสนาได้ แต่
ถ้าไม่มีความเข้าใจเลย ก็อย่ายิพระธรรมวินัย เพราะเหตุว่า แม้แต่
การบวช ถ้าไม่เข้าใจธรรมะ ถามว่า บวชทำไม?...

...ที่เป็นอย่างนี้เพราะไม่รู้ คิดถึงในครั้งพุทธกาล พระพุทธศาสนา
รุ่งเรือง แล้วสมัยนี้ใครจะบอกว่าพระพุทธศาสนารุ่งเรือง พุดด้วย
ความเข้าใจหรือเปล่า? หรือว่าพุดตาม ๆ กัน!! เพราะว่าไม่เหมือน
ในครั้งพุทธกาล ในครั้งพุทธกาล พระพุทธศาสนาเป็นเรื่องของ
สภาพจิตใจ เรื่องของกิเลส เรื่องของกุศล เรื่องของความดีความชั่ว
กายทำอะไรไม่ได้ถ้าไม่มีใจ จะกระปริปธาก็ไม่ได้ ทำอะไรก็ไม่ได้
แต่ใจต่างหากที่สามารถทำให้รูปเคลื่อนไหวไปได้ จะพุดหรือจะทำ
ก็ตามแต่ ทั้งหมดต้องเป็นไปตามจิตใจ

ด้วยเหตุนี้ พระศาสนารุ่งเรืองในครั้งนั้นเพราะผู้ที่ได้ฟังพระธรรม มี
ทั้งพระมหากษัตริย์ มหาอำมาตย์ ชาวบ้านทุกเพศทุกวัย ไม่จำกัด
ในครั้งนั้นอายุแค่ ๗ ขวบก็ถึงความเป็นพระอรหันต์ แต่ไม่ใช่ทุกคน
หวังไม่ได้ เพราะไม่รู้ แต่เป็นได้เพราะรู้ เพราะฉะนั้น ความรู้
ตามลำดับขั้น ไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชา เหมือนทุกอย่างที่ต้อง
เริ่มต้น ทีละเล็ก ทีละน้อย

เพราะฉะนั้น ผู้ที่ได้ฟังธรรมในครั้งนั้น มีศรัทธา เห็นประโยชน์
อย่างยิ่ง คฤหัสถ์บำรุงพระภิกษุ คฤหัสถ์มีตั้งแต่พระมหากษัตริย์
มหาอำมาตย์ ชาวบ้านธรรมดา พ่อค้า ใครก็ตามที่เห็นประโยชน์
พระภิกษุไม่ลำบากเดือดร้อน ไม่ต้องแสวงหาสิ่งใดทั้งสิ้น เพราะ

ตามพระธรรมวินัย หุงหาอาหารเองก็ไม่ได้ ความละเอียดของการ
ขัดเกลากิเลส เราหุงหาอาหารเองตามใจชอบ ใครชอบอะไรก็ทำ
อย่างนั้น ไข่ไหม? แม้แต่จะเจียวไข่ ทอดไข่ ก็ต้องตามแบบที่ตนเอง
ชอบ จะสุกมากสุกน้อยอย่างไร กิเลสหรือเปล่า? มีความติดข้องที่
ไม่รู้เลย ไม่รู้เลยว่าคำว่าปุณฺณของผู้รู้ หนาแน่นด้วยความไม่รู้ ไม่ใช่
เฉพาะชาตินี้ชาติเดียว เกิดมาเท่าไร ชาตินี้แค่นี้ ยังชาติก่อน ๆ
แสนโกฏกัป ทำให้แต่ละหนึ่งมีอริยาศัยต่างกัน...

...เพราะฉะนั้น สำหรับผู้ที่เห็นคุณประโยชน์ ไม่ได้ใช้เงินของแผ่นดินที่จะมาอนุเคราะห์พระภิกษุ เพราะคฤหัสถ์มีศรัทธา อยู่ด้วยศรัทธาทั้งหมด และพระภิกษุก็เป็นผู้ที่ไม่ได้แสวงหาสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างทีขณะนี้เป็นอย่างนั้น!! เพราะว่าชีวิต ไม่ว่าชีวิตใดก็ตามแต่ดำรงอยู่ได้ด้วยอาหาร ขาดอาหารไม่ได้เลย ไข้ไหม และถ้าเป็นมนุษย์ก็ เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย อย่างไกรก็ต้องอยู่ในโลกนี้จะอยู่ตรงไหนก็ตามแต่ แล้วแต่ที่อาศัยนั้นจะเป็นแบบไหน แล้วก็ยารักษาโรค...

อยู่กันมาตั้งแต่ครั้งพุทธกาล ไม่ได้มีสิ่งที่เป็นอย่างคฤหัสถ์เลย เหมือนคฤหัสถ์ไม่ได้ สองเพศนี้ต่างกัน!! เพราะฉะนั้น เมื่อคฤหัสถ์เห็นประโยชน์ที่พระภิกษุจะขัดเกลากิเลสในเพศบรรพชิต ก็อนุเคราะห์โดยการใส่บาตร ให้อาหารหรือว่ามีจีวรจะถวายในบางกาลตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอนุญาต แม้แต่จะรับจีวรก็ต้องได้รับอนุญาต เพราะเหตุว่า ถ้าละโมภโลภมาก เป็นภิกษุหรือ? มีมาก ๆ แม้แต่จีวรก็ต้องจำกัดด้วย มีได้เท่าไร จะเก็บไว้ได้กี่วันหลังจากนั้นแล้วต้องทำอะไร ถ้าได้ศึกษาพระวินัย จะเป็นผู้ที่เห็น

กิเลส แล้วก็จะประพฤติตามพระวินัยด้วย ใครที่บอกว่ามีศีล ๕ ข้อ หรือ ๘ ข้อ หรือ ๑๐ ข้อ พอศึกษาพระธรรมวินัย ปัญญาที่เห็นคุณของพระวินัย ไม่ใช่คิดว่ามากเรื่องหรือว่า มาจำกัดมาก มาเคร่งครัดมาก แต่ผู้มีปัญญา เห็นคุณจริง ๆ ว่าสิ่งเหล่านั้นสามารถที่จะขัดเกลากิเลสได้ ก็ประพฤติตาม เราคว่ำหัตถ์จะมีศีลได้มากกว่า ๕ และ ๘ และ ๑๐ ถ้าได้เข้าใจพระวินัย!!!!...

...เพราะฉะนั้น สำหรับผู้ที่เป็นภิกษุ งามทั้งกาย วาจา ใครเดินไปเดินมาในพระเชตวัน จะรู้ไหมว่าใครเป็นพระอรหันต์หรือไม่ใช่พระอรหันต์ เพราะเหมือนกันหมด!!! เป็นศากยบุตร ปฏิญาณว่าจะประพฤติขัดเกลากิเลสตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงกระทำสิ่งใด ไม่ทรงกระทำสิ่งใด ภิกษุต้องเป็นอย่างนั้น ไม่ใช่ว่าพระพุทธรูปเจ้าไม่ทำแล้วเราจะทำ!! พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่รับเงินทองแต่เราจะรับ นั่นเป็นผู้ที่ต้องการอะไร? ถ้ามัวเอาเงินไปทำอะไร? ทุกคน เพื่อที่จะได้ลาภ ได้ยศ ได้สรรเสริญ ได้สุข ได้รูปทางตา เสียงเพราะ ๆ ทางหู กลิ่นหอม ๆ ทางจมูก มีแค่ตา หู จมูก ลิ้น กาย ซึ่งเป็นที่พอใจอย่างยิ่ง เมื่อสิ่งใดมากระทบก็ติดข้อง ไม่เห็นว่าเป็นโทษ ถ้าติดข้องมาก มีหรือที่จะไม่กระทำทุจริต นี่ก็แสดงให้เห็นถึงต้นตอจริง ๆ ถ้าจะไม่ให้เป็นทุจริตก็ต้องมีปัญหา

ถ้าไม่มีปัญญา ออกุศลความไม่รู้ก็ทำหน้าที่ของความไม่รู้ คือทำให้ติดข้องและไม่เห็นโทษของกิเลสทั้งหลาย

ด้วยเหตุนี้ พระพุทธศาสนารุ่งเรืองในอดีตกาล เพราะภิกษุทั้งหลายศึกษาพระธรรม ชัดเกลากิเลสในเพศบรรพชิต ภิกษุใดไม่ประพฤติตามสิกขาบทที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติ คฤหัสถ์เพ่งโทษติเตียน โพนทะนา เพราะเป็นผู้รู้และผู้ที่เข้าใจว่า ภิกษุไม่ใช่คฤหัสถ์ ภิกษุจะเหมือนคฤหัสถ์ไม่ได้ จะทำอย่างคฤหัสถ์ไม่ได้!! ข้อความนี้มีในพระไตรปิฎก พุทธบริษัทพร้อมเพรียงกัน ศึกษาเข้าใจพระธรรม ดำรงรักษาพระธรรมวินัย...

...เพราะฉะนั้น ถ้าภิกษุใดไม่ประพฤติตามพระวินัย คฤหัสถ์ควรรู้ไหม? ควรมีหน้าที่ที่จะช่วยกันกล่าวพระธรรมวินัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ เป็นเครื่องเตือนให้ระลึกในความเป็นภิกษุ ที่จะต้องเป็นภิกษุ ไม่ใช่คฤหัสถ์!! ไม่ใช่ปะปนกัน เหมือนกับคฤหัสถ์ได้ อย่างไรก็ตาม ปัจจุบัน ตามห้างสรรพสินค้าทั้งหลายก็มีภิกษุที่เข้าแถวจ่ายเงิน พระพุทธศาสนารุ่งเรืองไหม? ไม่เหมือนในครั้งพุทธกาล ถ้ารุ่งเรือง (ต้อง) ด้วยจิตใจ ด้วยปัญญา ด้วยความเห็นถูก ด้วยความเข้าใจถูก ด้วยความหวังดี!!!!...

...เพราะฉะนั้น ทุกคำที่ใครก็ตามกล่าวพระธรรมวินัยให้คนอื่นได้
เข้าใจถูกต้อง เป็นสิ่งที่ดีไหม? ควรไหม? เพื่อที่จะให้ทุกคนได้มี
ความเข้าใจที่ถูกต้อง ไม่ใช่คิดกันเอง!! แล้วจ้วงจาบพระธรรมวินัย
อย่าอีพระธรรมวินัย ไม่รู้อะไรเลยก็บวช!!! มีท่านผู้หนึ่งบอกว่า
น้องสาวไม่สบายก็เลยไปบวช อะไรคะนี่ จะบวชได้หมดเลย ไม่ว่า
กรณีใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่เหมือนในครั้งพุทธกาล...

...ต้องเข้าใจให้ถูกต้อง พระศาสนา สำหรับผู้ที่ได้ฟังเข้าใจแล้ว
ต่างกัน เป็นพุทธบริษัทที่เป็นคฤหัสถ์และบรรพชิต ที่จะต้องอาศัย
กันและกัน ที่จะศึกษาและช่วยกันดำรงพระศาสนา ไม่ใช่ไม่ศึกษา

แล้วเข้าใจผิดตามผู้ที่ไม่ศึกษา!! พระธรรมวินัยเท่านั้นที่พระองค์
ตรัสไว้ดีแล้ว เป็นศาสดาแทนพระองค์ ถ้าเป็นอย่างนี้ พระพุทธ
ศาสนารุ่งเรือง ประเทศชาติรุ่งเรือง เพราะเหตุว่า พุทธจักรก็ต้อง
แยกจากอาณาจักร พุทธจักรเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับการ
ปกครองบ้านเมือง ไม่ใช่จะไปสนับสนุนเรื่องนั้นเรื่องนี้ เพราะว่า
ละแล้วซึ่งเพศคฤหัสถ์ มีหน้าที่ที่จะศึกษาพระธรรมวินัย แล้ว
อนุเคราะห์คฤหัสถ์ได้เข้าใจธรรมะด้วย นี่คือน้ำทิพย์ของพระภิกษุ
แต่ถ้าไม่ศึกษาธรรมะ แล้วใครจะเข้าใจธรรมะ พระศาสนาก็ค่อย ๆ
ลบเลือน อันตรธาน พระภิกษุอยู่ได้ ถ้าเป็นภิกษุในธรรมวินัย!!!

www.dhammadhome.com

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

